

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek
2023. OKTÓBER

3

4

6

22

24

26

CÍMLAP: GUBA-KEREKES ZSUZSA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIV. évfolyam, 466. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,

RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

Színezd ki! Rajzolj csillagot az őszi gyümölcsök mellé!

BAK SÁRA rajza

BERTÓTI JOHANNA

Furcsa

Furcsa napra ébredtem,
alig fértem ágyamban.
Valami a lényemben
megváltozott váratlan.

Testem, fejem hosszabb lett,
kezem, lábam rövidebb.
Léptem, s reccsent a parkett,
hiszed, avagy nem hiszed.

Pikkelyek a testemen,
hangom durva, recsegős,
méregzöld-szín mindenem,
az állkapcsom meg erős.

Ilyen rémes küllemmel
sétáljak a városban?
Ésszel még nem érted fel?
Krokodillá változtam.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ Kitalálós

Nincsen füle, nincsen szája,
karja sincsen, nincsen lába,
orrát se keresd, mert nincsen,
feje sincs, amivel intsen.

Szeme viszont annál több van,
illata messzire illan,
figyelőzik az indáról,
dongók isznak a mustjából.

ANDRÉ FERENC

Aranysárga avarszőnyeg

Aranysárga avarszőnyeg
zörög már a ház előtt.
Gyümölcsök rottyogva főnek,
lesz lekvár, barackbefőtt.

Beszívod meleg illatát:
rozsdalevél, puha ősz.
Mint egy barna nagykabát,
hamarosan belenősz!

MOLDOVÁN MÁRIA rajza

LÁSZLÓ NOÉMI

Vidd, szél!

Vidd, szél,
vidd a levelet,
hadd mutassa:
szállni is lehet!

Száll a narancs,
a vörös, a sárga,
szálljon csak,
ne hulljon
a sárba!

Hulljon a fűre,
amíg még
zöldell,
szépen,

hadd lássa:
mi újság
odafönt,
az égen.

IMRE ESZTER

Tücsök Gusztáv megújítja az Avarünnepi hagyományt

A hangyák kora reggel óta cipelték a ropogósabbnál ropogósabb faleveleket, és Vakond Rajmundot dühítette, hogy már megint mindenki az ő túrásából szeretne „csak egy csipetnyit”. Tücsökvár lakói az Avartorta versenyre készültek. Ez volt a minden októberben megrendezett Avarünnep legfontosabb állomása.

A Ciripelő mögötti Pávaerdő Szivárvány Tisztásán ilyenkor zajlott a mádaretetőfestés-verseny, a sünmóka, a kelep-felelek és a bárányfelhőles. Ekkor rendezték be a hangoskodót is, de a tücsökváriak az Avartorta-versenyt várták a legjobban.

Tücsök Gusztáv Harakály Dénessel beszélgett. Amaz elárulta neki, hogy amikor előző évben a Sün Ábris, Bagoly Boró és Pocok Endre alkotta zsűri neki ítélte a legszebb avartortáért járó dí-

jat, öröme csak fél este erejéig tartott, aztán el is szállt.

– Csiga Titusz is hasonlóan érzett, amikor megnyerte. Örült, aztán elmúlt – tette hozzá.

Ekkor a tisztástól nem messze egy faleveleket gyűjtögető embert vett észre. A vendég a legnagyobb és legropogósabb sárga, bordó és aranybarna leveleket gyűjtötte csokorba. Tücsök

Gusztáv gondolt egyet, majd hopp, felugrott az egyik levél szára. Némi zötykölődést követően négy fal között, ismeretlen helyen találta magát. Volt ott néhány mezei virág és egy nagy narancssárga tök is.

– Hoztál leveleket! – lelkesedett egy másik, a levélgyűjtőnél magasabb hangú és kissé alacsonyabb ember, majd elindult a levelek felé.

– Jajj! – kiáltott fel újra, ezúttal ijedtében –. Egy tücsök!

– Hagyd, majd én kidobom – felelte a le-
vélgyűjtő.

Erőteljesen megmarkolták a lábát, majd nagy lendítést követően odakint találta magát, és egy átlátszó valamin át nézett be. A magasabb hangú óriási késsel közelített a tökhöz. Addig vágta, egyengette, szaggatta, mígnem egy arc bukkant elő belőle! Ezt követően betett a tökbe egy aprócska lángot, mire az egész arc felragyogott! A ragyogó tök-arcot körberakták a színes falevelekkel.

Tücsök Gusztáv vékony lábacskaít a nyakáig húzva huppant vissza egészen a Pávaerdőig, ahol a Szivárvány Tisztáson már javában zajlott az Avarünnepi hagyomány megújítására. Szavait mormogás, susmogás, zümmögés és hűmmögés követte, majd váratlanul megszólalt Kisróka Zibó.

Tücsök Gusztáv ekkor egy szuszra ledarálta, hol járt és mit látott, majd ünnepélyesen bejelentette, hogy javaslatot tesz az Avarünnepi hagyomány megújítására. Szavait mormogás, susmogás, zümmögés és hűmmögés követte, majd váratlanul megszólalt Kisróka Zibó.

– Én láttam egy tököt a Nagy Madáretetőtől nem messze!

Kis idő múltán a tücsökváriak már együtt faragták, szaggatták, alakígtatták, mígnem a

narancssárga tökfalból előbukkant a Pávaerdő kiköpött mása! Miután a tök tetejét is lefaragták, mindannyian bezsúfolódtak a tökerdőbe, és onnan csodálták a Tücsökvár fölött kigyulladt csillagokat.

Ott érte őket az álom, Tücsök Gusztáv boldog ciripelésének hangjaira. Abban az évben nemcsak Mókus Döme, de mindenki öröme a következő évi Avarünnepig kitartott.

SZABÓ ZELMIRA rajzai

SZŐCS MARGIT

Grillusz

Alkonyodott. A rét tarka, illatos szőnyegén gyors lábú rovarok szaladgáltak. Grillusz, a tücsökgyerek egy kajla útilapu alatt nyűtte hegedűjét. Nagyon unta a feladott skálákat, gyakorlatokat. Irigykedve bámulta a gondtalanul játszó pókokat,

sáskákat, szöcskéket. Mit nem adott volna, ha velük tarthat, ha nem egy ilyen, minden hanggal elégedetlen zenészcsalád ivadéka. Éhes volt és fáradt. De nem hagyhatta abba a gyakorlást, mert a tücsökház ajtajából apja fülelt, és percenként közbecirpelt valamit:

– Nyisd ki a füled, fiam! Nem hallod, hogy magas?

Grillusz igyekezett javítani a hangzáson.

– Most túl mély! Pocsék a vibrátód! Hamis a cisz! – háborgott Tücsökapa.

Bosszúságát megosztotta a mellette matató Tücsökanyával is:

– Sajnos, távol esett a fájától ez a gyerek. Teljesen botfülű! – sóhajtotta.

De Tücsökanya füldugót viselt, nem hallott semmit.

Tücsökapa nem hagyta annyiban, vállon ragadta feleségét.

– Mi ütött beléd, hogy szántsándékkal megsüketíted magad? – ordította úgy, hogy a füldugón is áthatolt.

Tücsökanya kipiszkálta füléből a fűmagokat.

– Nem bírom hallgatni ezt a szörnyű nyisztelést. Megfájdult a fejem – nyöszörögte.

– Ahá, a süketségbe menekülsz! Én meg dért izzadok, míg egy ép hangot fakasztok ebből a virághervasztóból! No, és vajon honnan örökölte a botfülét? Őseim kiváló zenészek voltak: koncertmesterek, híres szólisták.

Senki nem adta alább zenekari első hegedűsnél.

Tücsökanya kihallotta férje szavaiból a vádat. Nyilvánvaló volt, hogy az ő felmenőiben keresi a hibát.

– Natena! – kapta fel a vizet. – Elfelejtetted, hogy csak azért lehettek az őseid olyan fenemód kiválóak, mert az én elődeim tanították őket? Ha szépapám nem alapítja meg a Réti Zeneiskolát, és ükapám a Cirip Zeneakadémiát, hol tanultak volna, mire mentek volna? A fejem teszem rá, hogy egytől-egyig botcsinálta mezei muzsikuskok maradtak volna.

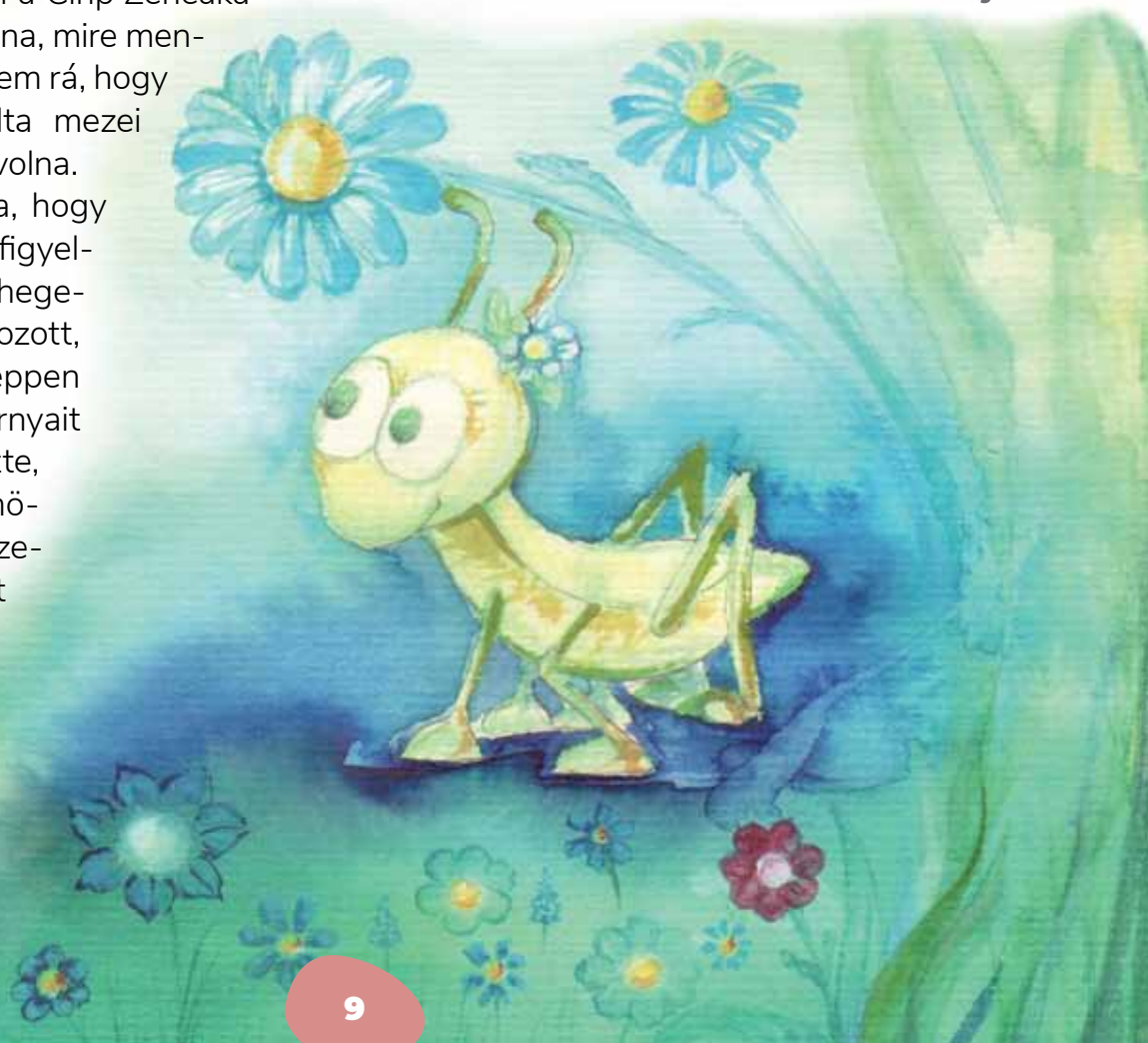
Grillusz, kihasználva, hogy szülei a vita miatt nem figyelnek rá, abbahagyta a hegedülést. Kedvére ásítózott, nyújtózkodott. Ám éppen amikor zsibbadt szárnyait masszírozta, észrevette, hogy a közeli fűszál mögül ismerős szempár szegeződik rá. Cirpella volt az, a szomszédék fényes szemű, csinos tücsöklánya. Grillusz teste megtelt jóleső bizsergéssel. Gyorsan összeszedte magát, és egy szere-

nádba kezdett. Olyan odaadóan játszott, ahogyan addig sohasem. Érzékeny vibráló cirógatta Cirpella fülecskéit.

A kristálytisza hegedűszótól a veszekező szülők egyből elnémultak.

– Mégiscsak rám ütött ez a gyerek – cirpelt Tücsökapa ellágyulva a szerenád végén, és letörölt arcáról egy gyöngyöző harmatcseppet.

FAZAKAS CSILLA rajzai

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

A hangya és a tücsök

Kik bányában robotoltok,
s unjátok a robotot,
kik vezettek kamiont,
s hosszan ültök komolyan,
ti, kik modellt álltok ott ma,
gondoltok az állatokra,
s azt hiszitek, hogy nehéz a sorsotok:
figyeljete most egy kicsit,
csak ennyi a dolgotok!

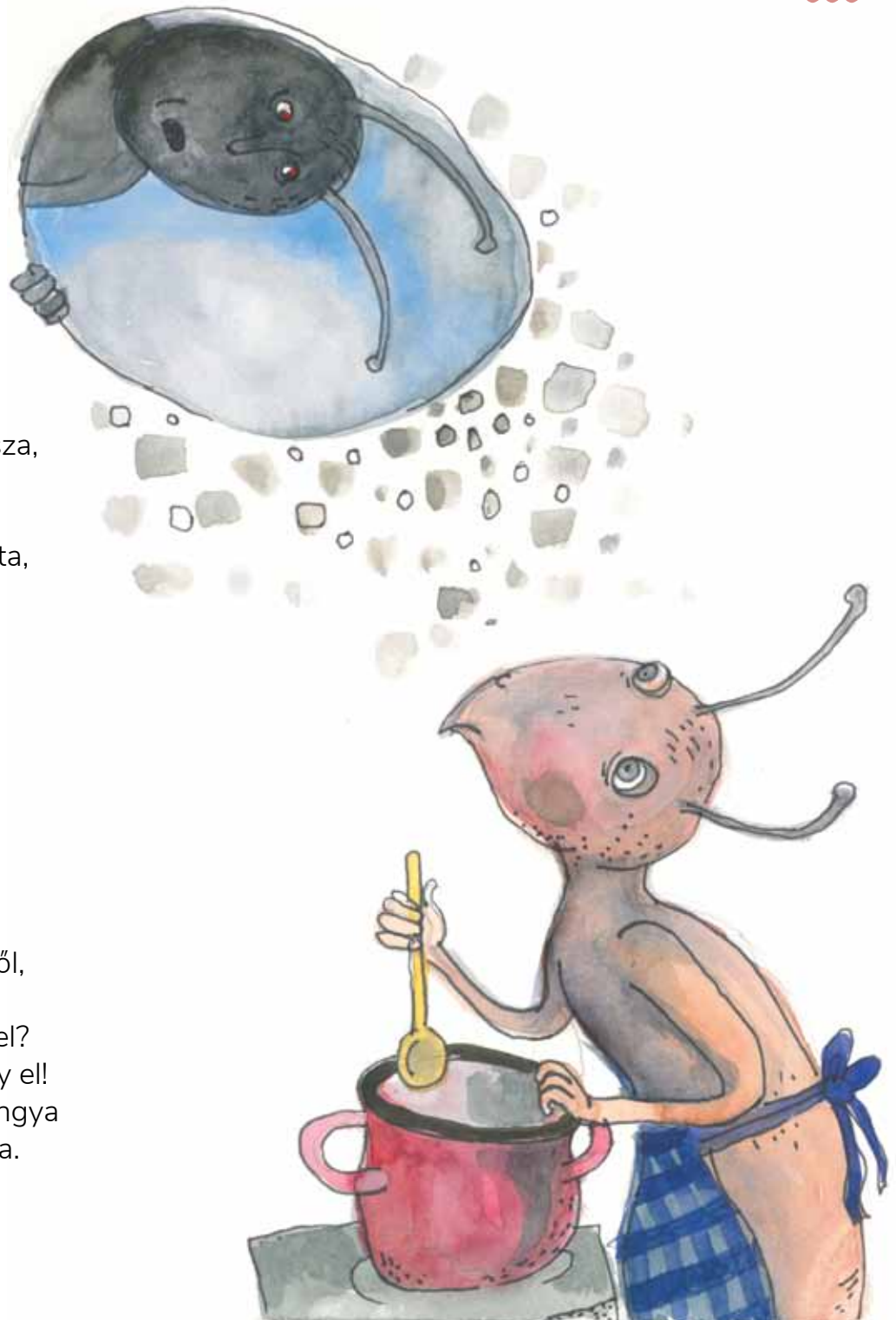
Mert mindennél nehezebb
érteni a nehezét,
tudni, hogy épp mit beszél,
mit akar, honnan fúj a szél.
Látni, hol lóg ki a lóláb,
lélek tükre, bármi, szög, zsák...
És ha nem tudod te se,
hát neked szól a mese.

Ismert történet az róluk,
hogy nem volt ennivalójuk.
Hogyhogy kiknek? Nem másnak,
mint tücsöknek és hangyának.
De van egy másik változat,
mi érdekelhet másokat.
Nem mondta el la Fontaine,
elmesélem hát most én...

Szóval a tücsök, mint azt tudjuk,
kereste, hol a hangyalyuk,
ahol ő lekiabálhat,
és élelmet kunyerálhat.
Mert a nyár elszelelt,
s nem tett félre eledelt,
nyűtte a nyírettyűt a réten,
éjjel-nappal zenélt szépen,
nem volt idő másra,
mint muzsikálásra,
most meg hát tudja azt a hangya,
tudja, hogy van,
ki odalent sűrög a bolyban,
kinek nincs, annak adjon az, kinek van,
s boldogok lesznek mindannyian...

Nos, a hangya hallgatta,
hogy száll a tücsök panasza,
s persze, tudjuk,
elutasító volt válasza.
Egy kis manó mindezt látta,
fűszálon lábát lógázva,
magában jót kuncogva
beleszólt a sorsukba.

Bűbájt szórt Mia manó,
mi szemmel nem látható.
Tücsökfüllel, hangyafüllel
alig-alig hallható.
Azt kívánta, egy évig,
jövő év októberéig,
legyen hangya a tücsökből,
és fordítva,
lőbköcsüt a aygnah neygel?
Dehogysis, az eszem megy el!
Fordítva, azaz, hogy a hangya
tücsöktestbe legyen zárva.

Volt ott nagy felfordulás,
hatott a ráolvasás,
tücsöktestben hangyaésszel,
bújt volna a hangya vissza,
a bolyba, a többiekhez.
A tücsök meg hangyatesttel,
lemenni a bolyba restell,
vajon mi van ott lent, bent,
hangyaélet, de rádöbbsent,
jóra fordult a sora,
várja hangyavacsora.

Hangyafasírt, hangyatea,
és meghangyult tücskünk
a bolyba bújt rögtön.
A hangyánk meg tücsökül
a boly mellett lecsücsült,
kimondja a hangyaszabály,
ki nem hangya, annak megállj!
És, ha mégis lejutna ma,
hangyacsípés a jutalma.

Csendben eloldalgott hangyánk,
otthont keresett, s ez még hagyján,
de közben meg dúdolgatott,
mitől ugyancsak háborgott.
De tücskünknek sem tett jót
a hangyapopuláció:
percre sem hagyták magára.

Munkára, munkára, munkára!
S jókorát sóztak a hátára.
Látta, hogy az élet kemény,
– Bár lehetnék tücsöklegény! –
gondolta meghangyult tücskünk,
ó, milyen jó lenne most künt,
begubózva éhezni, fázni,
új dalokat lekottázní,
fügét mutatni a szélnek,
ez volna ám a vidám élet!

S mit tett mindeközben
a megtücskült hangya?
Bevackolódtott egy levélkupacba,
és ahogy altatón megkordult gyomra,
hajtotta a fejét téli álomra.
Csendesesen pihent hát tavaszig ő,
amikor érezte, itt az idő,
kimászott hát a levélkupacból,
megreggelizett három kukacból,
utána meg mély levegőt vett,
és – mert másképp nem tehetett –
rázendített.

És ez volt a kezdet.
Megtücskült hangyánk
a koncerteket
csak adta egyre-másra,
érezte, annyira nem remek,
és remegett a lába,
a sok bogár jutalmul megdobálta...

ANTAL ANDRÁS

Tücsökház

Eltelt a nyár,
munkával a hangyának,
a tücsköt meg nyomta
a művészi bánat,
látták már végre,
a másiknak milyen.
Letelt az év,
s ők vártak
a megbeszélt helyen.
Mia manó,
szavatartó,
a bűbájt feloldotta ott,
a tücsök és a hangya meg
szó nélkül eloldalgott.
Tán ma is szégyellik, hogy
valaha azt gondolták,
a másik élete vígabb.
S boldogan élnek – azt mondják.

– Milyen csendes ez a ház!
Mondd, miért nem muzsikálsz?

– A hegedű eladó,

most veszi meg a szabó.

Halkan kopogtat a varga,
érte két pár csizmát varna.

Hétköznapra rézpatkósat,
vasárnapra sarkantyúsat.

Varga, nézd meg a szabót,
már gyantázza a vonót!

A hegedűt neki adtam,
érte egy kék mentét kaptam.

Összenéznek, majd reám:

– Hallod-e, Tücsök komám!

Legyen csizmád, prêmes mentéd,

egész nyáron hegedültél,

töltsd vidáman ezt a telet,

s őrizd meg a hangszeredet!

FAZAKAS ILDIKÓ rajzai

TÓTH ÁGNES

Tücsökdal

Egy tücsök minden éjjel, grí-grí,
erkélyemen ülve rí, rí,
és jaj, be nem áll a szája,
csak a búját kiabálja,
fülrepszton, meg nem állva,
s ezer tücsök felel rája.

A Hold pedig ijedtemre,
legurul az erkélyemre,
hallgatni a tücsöknótát,
de egy tücsök sem zeng ódát.
Csak azt sírják: – Grí-grí-grí...
Ezt a Hold sem bírja ki.

Túl nagy neki e hangorkán,
égre szökik fény-lajtorján.
Itt hagy tücsköt, bogarat,
keze fülére tapad,
mire felér, elapad.

CSEH KATALIN

Tücsök- kérdésgető

Tücsök koma, merre jársz?
A nagy réten.

Tücsök koma, fázol-e?
Csakis télen.

Tücsök koma, hol a füled?
A lábamon.

Tücsök koma, s a hegedűd?
Nem találok.

Tücsök koma, rokonod-e
a kabóca?

Megnézhetjük a nagy állat-
lexikonba'!

A négy mesterember fiai

Háromszéki magyar népmese

Hol volt, hol nem volt, Székelyország kellős közepén, élt négy fájni mesterember. Egy favágó, egy kovács, egy kubikus és egy vadász.

Egyszer úgy hozta magával a jószerencse, hogy mind a négynek egy időben született kislfia. Ahogy a gyermekek növekedtek, megtanulták az apjuk mesterségét.

A kovács gyermeke úgy gyúrta a vasat, mint az asszonyok a tésztát. A kubikus gyermeke tízszer akkora követ taszított el, mint az apja. A favágó kislfia a legvastagabb fát is ki tudta dönteni úgy, hogy az nyekkenve kidőlt, a földre suppan. A vadász fia a leggyorsabban repülő madarat is lelőtte.

Egyszer Burkus király háborút kezdett a székely nép ellen. A négy mesterember fogóságba került. A négy gyermek elhatározta, hogy kiszabadítják apjukat.

Elindultak a Burkus király országa felé. Sok viszontagságon mentek keresztül, míg Burkus király országáig elértek. Most jött a java. A temérdek katonával meg kellett verekedjenek. Hét nap, hét éjszaka verekedtek. A fadöntő gyermek felkapott egy nagy szál-

fát, s úgy járt az ellenség között, mint a gazda a kaszával. Vasgyúró a levegőben kapkodta el az ágyúgolyókat, s hajította az ellenség közé. Hegyhordó sziklákat hajigált rájuk, akár a gyermekek a követ. Nyíllövő alig győzte nyílvesszővel, s csak akkor lőtt, ha hét ellenség állott egymás után vele szemben.

A nyolcadik napon csak Burkus király élt még. Sassá változott, és mérföldekre okádtá a tüzet. A fiúk már azt hitték, végük van, amikor Nyíllövő előkapta nyilát, és kilőtte a sassá változott Burkus király szemét. A király tehetlenségében tüzes lángjával saját magát emésztette el.

A gyermekek szempillantás alatt kiszabadították apjaikat. Ma is élnek, ha meg nem haltak.

SZUCHER ÁGNES rajzai

A csodagyerek

Erdélyi szász népmese
Üveges Ferenc fordítása

Volt egyszer egy paraszt, akinek szép nagy háza, sok szántóföldje és legelője volt. Volt négy gyermeke is: két fiú és két leány. Mikor a gyermekek felnőttek, és apjuk egyszer beszélt nekik gazdagságáról és boldog életéről, azt kérdezték tőle:

– De apánk, ha te ilyen gazdag vagy, miért nem vagy hát király?

Az öreg ezen felbosszankodva így válaszolt nekik:

– Jaj, bárcsak elvarázsolnának benneteket, amíg egyikőtök királyként nem tér haza!

Alig hangzottak el szavai, kívánsága máris teljesült: az idősebbik fiának ugyan megmaradt emberi alakja, de nyomban elfutott a messzi nagyvilágba, a második fiú meg rókává változott, az idősebbik leány holló alakját vette fel, a fiatalabbikból pedig varjú lett, és a két madár elrepült messze-messze.

Az idősebbik fiú, aki megtartotta emberi alakját, egészen addig ment megállás nélkül, míg egy hatalmas királyi palotához nem ért. Ott bekopogtatott és megkérdezte, nem állhatna-e be szolgálatba? A király azt felelte,

hogy ha elszegődik juhászturnak, azt az állást megkaphatja, mert éppen betöltetlen.

A fiú elégedett volt az ajánlattal, és olyan szeretettel és odaadással gondozta juhait, hogy a nyáj egy év alatt megkétszereződött. Megörült erre nagyon a király, és a fiút nyomban előléptette marhapászturnak. A gulya ugyanúgy megkétszereződött a keze alatt egy év leforgásán belül, mint a juhnyáj. Ekkor a király megtette csikósnak: a ménes állománya is megkétszereződött egy év alatt. A király ezért rendkívül megszerette a fiút, és most már miniszterévé nevezte ki.

A királynak egyetlenegy leánya volt, aki éppen most töltötte be a tizennyolcadik évét. Születésnapján így szólt hozzá az apja: mondja meg, ha szívből szeret valakit, s legyen az bárki, ő ahhoz adja feleségül, és az az ember lesz majd utódja a trónon is.

A leány erre a fiút nevezte meg, mert akárcsak az apja, ő is régen megszerette már. A királyt nagyon boldoggá tette, hogy a lánya így választott, és hamarosan megtar-

tották a lakodalmat. A király aztán nemsokára meghalt, és a veje követte őt a trónon.

Egy napon aztán az ifjú király azt mondta a feleségének, hogy neki vissza kell mennie a hazájába megváltani a testvéreit, és azzal elmesélte, hogyan átkozta el mind a négyüket az apjuk valaha.

Ezt hallva, az ifjú királyné nagyon megijedt, és így szólt:

– Ó, édes férjem, ha te itt hagysz, én elvesztem, mert innen nem messze lakik a Halál nélküli Köd, s az minden fiatalasszonyt elrabol. Ki védelmez meg engem, ha te most elmegy, és ez a rémség megjelenik?

A férje azt felelte:

– Ne félj, magammal viszlek téged is a házámba!

Azzal egy csukott hintóban útra kelt a feleségével. A hintó egyik ablaka azonban nyitva maradt, s amikor az erdőn hajtattak keresztül, hát lám, jött egy hatalmas szélvihar, és mielőtt a férje észrevehette volna, elragadta a fiatalasszonyt, és elszáguldott vele. Az ifjú tudta, hogy a Halál nélküli Köd volt a tettes.

Azon nyomban kifogatta az egyik lovat a hintó elől, és megparancsolta a kocsisnak, hogy a másik három lóval mindaddig maradjon ott, míg ő visszajön. Ő maga pedig felugrott a kifogott paripára, és ellovagolt, hogy megkeresse a feleségét.

Ahogy így lovagolt, bánatos szívvel, öszszetalálkozott rókává vált testvérel. Nyomban felismerte és megszólította:

– Kedves bátyám, nem tudnád nekem megmondani, hol lakik a Halál nélküli Köd? Elrabolta az én szép fiatal feleségemet!

– Azt nem tudom – felelte a róka –, de csak menj tovább, mindig ebbe az irányba, akkor elérsz hollóvá vált nővérünkhöz, ő tudni fogja!

Az ifjú király sietve továbblovagolt, és mikor megtalálta hollónővérét, és megkérdezte, az így válaszolt:

– Egy mérföldnyire innen, mélyen bent a hegyek között lakik a Halál nélküli Köd. De oda ne lovagolj, mert annak nem lesz jó vége!

A király azonban elvágatott. Mikor odaért, a felesége éppen az ablakban ült. Nyomban megismerte férjét, és örömeben sírva így szólt hozzá:

– Ó, kedves férjem, miért jöttél ide, ahol a halál vár rád? És nem tudsz elmenekülni, mert a Halál nélküli Ködnek van egy csődöre, az olyan hangosan nyerít, hogy az egész földkerekség beleremeg. Ha az meglátja, hogy menekülünk, felnyerít, a gazdája meghallja, hazasiet, felpattan a csődör hátára, utánunk vágat, és megöl téged!

De az ifjú király arra kérte feleségét, ne féltsse őt, hanem jöjjön vele. Lejött hát a királyné, felült melléje a lóra, és kettesben elvágattak.

Ezt látva, a mén felnyerített. A Halál nélküli Köd hazasietett, felpattant a lovára, s a menekülőök után iramodott. Utolérve őket, megölte a királyt, és holttestét feldarabolta. Így feküdt ott három napig.

A holttesthez odarepült varjúvá vált húga, aki nyomban felismerte fivérét. Tovarepült, és kétféle gyógyírt hozott. Miután az egyikkel bekente a húsdarabokat, azok szépen egymáshoz illeszkedtek, úgy, hogy a király teste felöltötte előbbi alakját. Azután megkente őt a húga a másik kenőccsel is, és akkor visszaköltözött belé az élet. Aztán a varjú így szólt testvéréhez:

– Innen két mérföldnyire van egy barlang, abban lakik egy vén boszorkány, akinek van egy kancája és négy csikója. A csikók közül minden fiatalabbnak eggyel több szíve van a bátyjánál. Ha három nap és három éjen át kedve szerint szolgálsz a banyának, akkor bér fejében megkapod a legfiatalabb csikót, amelyiknek négy szíve van, s az gyorsabban száguld, mint a Halál nélküli Köd ménje, annak segítségével tehát meg tudod szabadítani a feleségedet.

Így hát az ifjú király elment, megkereste a boszorkányt, és beállt hozzá szolgának.

Hiába mesterkedett a boszorkány, az ifjú király túljárt az eszén, és három nap, három éjjel sikerrel megőrizte a kancát és négy csi-

kóját. A boszorkány, még ha neheze é esett is, bér fejében neki adta a legfiatalabb csikót.

A király azon nyomban a Halál nélküli Kőd palotájához vágatott. A felesége ismét az ablaknál állt. A királyné sokat sírt, és gyászolta őt, miután saját szemével látta, hogyan ölte meg a Halál nélküli Kőd. Így hát elámult, amikor most élve látta viszont.

Leszaladt hozzá, felült eléje a nyeregbe, és elvágattak.

Látva ezt a Halál nélküli Kőd ménje, hatalmasat nyerített. Gazdája egy pillanat alatt otthon termett, felpattant a hátára, és üldözőbe vette a menekülőket. De minden igyekezete hiábavaló volt, nem érhetette utol őket, és amikor ráismert a négyszívű csikóra, amelyen az ifjú király lovagolt, visszafordult.

A király odaért a feleségével arra a helyre, ahol a kocsis várakozott rájuk a három lóval és a hintóval. Beültek a hintóba, és a király hazájába hajtattak.

Időközben apja teljesen megöszült a gyermekeiért viselt gyászban és bánatban. Nagyon megörült hát, amikor meglátta az érkezőket, és megtudta, hogy idősebbik fiából király lett, s így az ő meggondolatlan átka feloldható. A három ifjabb gyermek visszanyerte emberi alakját. Akkor mindnyájan elköltöztek az ifjú király udvarába, és ott éltek tovább örömben és boldogságban, amíg csak meg nem haltak.

CSILLAG ISTVÁN rajzai

LÁSZLÓ NOÉMI

Sülve-főve

8. rész

Ki nem állhatom a szűk helyeket – zúgólódott Töhötöm.

– Hallgass, észrevesznek! – mordult rá Tas. Félszájjal, hogy a tanci nehogy kiszúrja.

– Nyomja a hátam a tolltartó! – morogta Töhötöm.

– Jaj, ne légy már ekkora puhány, hát soha semmi dolgod, ennyit igazán elviselhatsz!

– Miért viselném? Nekem ágyban, párnák közt a helyem nappal, amikor alszom, és órhegyemen éjjel, amikor lesem, hol ólálkodik a vérszomjas ellenség – mondta Töhötöm.

– Ki beszél itt vérről? – kérdezte a tanci. Máris ott tornyosult Tas padjánál, és kíváncsi-an nyújtotta nyakát az iskolástáska felé.

– Én voltam – pirult Tas, kezével a táska fedelén –, a vértanúkról meséltem Daninak.

– Miféle vértanúkról? – hüledezett a tanci.

– Az aradiakról.

– Hol hallottál te az aradi vértanúkról? – kérdezte a tanci.

– Nagymamám beszélt róluk, azt mondta, október hatodikán... – motyogott Tas.

– Ügyes fiú vagy – vágott közbe a tanci –, de erről majd együtt beszélgetünk, jó?

Tas csendesen bólogatott, és kezét továbbra is az iskolástáska fedelén nyugtatta. Aztán eljátszott egy kisebb köhögőrohamot, mert a táskából gyanús hangok szűrődtek ki. A tancinak szerencsére nem tűnt fel a dolog.

– Mi az a vértanú? – kérdezte Töhötöm délután, feje alatt a csíkos, lába alatt a pepita párnával.

– Nem mi, hanem ki. A vértanú általában ember, aki valamely ügyért életét áldozza. Hősi halált hal. Kínok kínját szenvedni el – mondta Tas.

– Akkor nem csak ember. Én ma például kínok kínját szenvedtem el. Vértanú voltam!

– Hol, te? – kérdezte Tas.

– A táskádban – mondta Töhötöm. – Előbb szétlapított a magyar füzet. Utána majdnem kiszúrta a szemem a tollad.

– Hogy szúrta volna, amikor a tolltartóban volt? – nevetett Tas.

– Úgy, hogy nem tetted be rendesen, és kiállt – hörrent Töhötöm. – Utána a mondat közepén rám csuktad a táska fedelét, és amíg a vértanúkról csevegtél, majdnem megfulladtam. Mi volt ez, ha nem kínok kínja?

– Finnyás vagy, Töhimöhi! – mondta Tas. – Egy kis táskában bujdosás nem a világ vége! Te akartad megnézni, milyen az iskola!

– Nem vagyok Töhimöhi! Töhötöm a nevem, kikérem magamnak!

– Aki nem bír az iskolástáskában fél percig csendben maradni, hogy a tanci észre ne vegye, az igenis Töhimöhi!

– Ha én Töhimöhi vagyok, akkor te meg Tasimasi vagy, sőt, Taslimasli! Meglátnálak téged, meddig bírod egy iskolatáska sötét mélyén! – mondta Töhötöm, és felfújta arca csak annyiban különbözött párnáitól, hogy nem volt csíkos, meg pepita sem.

– Tiszta szerencse, hogy akkora iskolatáskát, amibe én beleférnék, nem gyártottak még – kuncogott Tas. – De ha gyártottak volna, azonnal kiderülne, hogy remekül elvagyok egy iskolatáska sötét mélyén! És cseppet sem érezném vértanúnak magam.

– Hincegj, csak hincegj! Majd meglátjuk este, amikor a sötétben el kell aludni! – mondta Töhötöm, és a hasára fordult.

De este semmit sem látott, mert ahogy megfordult, azonnal elaludt. Aludt estig, át-aludta az estét, és az éjszakai őrködést is át-aludta.

MÜLLER KATI rajzai

Kukucsi nyomoz

Kukucsi és a vonóshármas

Kukucsi és barátai őszi ünnepséget szerveznek. Mindenki besegít a készülődésbe. Ennivalót pakolnak, színes levelekkel díszítik a tisztást. Nagy a sürgés-forgás mindenfelé.

Kukucsi és Vince farönköket gurít az asztal köré, azokra ülnek majd a vacsorához. Már áll a színpad, amikor megérkezik az erdei pinty. Ő énekelni fog. Még nincs nagy hideg, a pinty feje mégis alig látszik ki sapkája alól, nyaka köré óriási sálat tekert. Szomorú tekintete, már amennyi látszik belőle, bajt sugall.

Kukucsi odaszalad, hogy kiderítse, mi történt. Szegény kis madár kézzel-lábbal mutogat. Hiába tátog, egy mukkot sem hallani, mert elment a hangja. Nem tud énekelni az esti ünnepségen.

Mindenki töri a fejét, hogy mitévők legyenek. Régóta várják ezt az estét. Az erdő-mező számos lakója hivatalos a multságba. Úgy döntenek, zenével vagy anélkül, de a vacsora nem marad el.

Lassan mindenki megérkezik a tisztásra. Jó a hangulat, a vendégek beszélgetnek, amikor valaki bátortalanul ugyan, de megáll a színpad közepén. Zömök, fekete a teste, 3 pár lába kicsit talán remeg. Sisakszerű fején hosszú csápok lengenek.

Kezdetben senki nem érti, mi történik. A tücsök, mert egy mezei tücsök a színpadon álló rejtélyes alak, szárnyait összedörzsölve húzza a nótát. Az első zeneszám végén tapsvihar kerekedik. Ekkor csatlakozik hozzá még két rovar. Mindkettőnek 3 pár lába van. Kicsit talán hasonlítanak is egymásra, de az egyiknek szép, hosszú, földig érő, a másiknak jóval rövidebb a csápjá.

A hosszú csápú egy szöcske. Ő a tücsökhöz hasonlóan a szárnyait dörzsölgetve varázsol dallamot. A rövid csápú sáska harmadik lábát vonó módjára szárnyához dörzsölgeti, így játssza a nótát. Nyomban csodaszép muzsika kerekedik!

Kukucsi nyári estéken ezerszer hallotta már ezt a zenebonát, csak sose tudta, kik ezek a ciripelő művészek. Persze, máskor udvarlás végett ze-

nélnék, hogy elnyerjék a lányok kegyeit, s nem épp így, egy színpad közepén. S bár nem is szándékosan zenélnék együtt máskor, egy-egy mező a rengeteg tücsök, szöcske és sáska együttes ciripelésétől hangos.

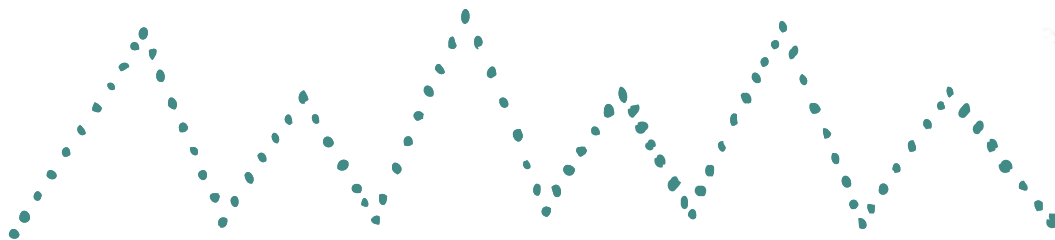
A mulatságon mindenki örömmel fogadja e szép muzsikát, és remélik, hogy még sokszor hallják majd a vonóshármas zenéjét.

TÜCSÖK

SZÖCSKE

SÁSKA

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Összekeveredtek a nevek!
Kösd össze a rovarokat a nevükkel!
Kövesd ceruzáddal az útjukat a pontozott vonalon.

Bólogató október

Avarszőnyeg: olajpasztellel, zsírkrétával rajzoljatok különböző leveleket. A hátteret is színezzétek. Utána összegyűrjük a papírt, majd fekete temperával befestjük. A résekben fekete marad, de a főlösteget le kell törölni egy szivaccsal. Miután megszárad, kivasaljuk. Végül zsírkrétával, korrektorral kontúrozzuk a leveleket. (A munkák Szamosújváron, **Fodor Emőke** és **Juhos Helga**, valamint Kolozsváron, **Bak Márta** osztályában készültek.)

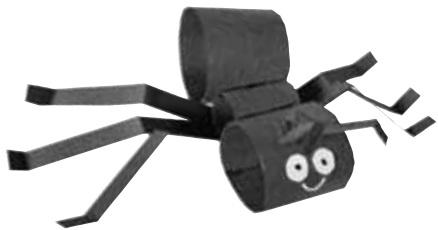
Biró Patrik, László Boldizsár, György Iringó, Lukács Viktória csíkszentdomokosi olvasóink őszi tájképei.

László Mária tanítványai Kézdivásárhelyről küldték a kézimunkákat.

Magyarlapádon **Szilágyi-Székely Melinda** tanítványai napraforgómagból ragasztották, villával festették a süni tuskéit.

Keskenyebb-szélesebb papírcsíkokból készült a hangya, a sáska és a szőlőfürt is.

Kőrösi Mária szalárdi tanítónő ötlete a papírgurigából és műanyagkupakokból készült vonat.

Színes festékfoltokból érdekes alakzatok születtek **Fosztó Emma** és **Kiss Rebeka Sára** kolozsvári olvasóink keze nyomán.

Kedves Annamária osztályától, Csíkszentdomokosról érkeztek a különleges munkák: a sün- és gombaárnykép, meg a gyümölcs-fűzőgető.

Szigeti Anna Mária tanítványa Marosvásárhelyen apró papírdarabokból mozaikképeket ragasztottak.

Csipike postája

Kedves barátaim, ha körülnéztek, láthatjátok, októberben minden csupa szín! Rajzoljatok nekem piruló erdőt, őszirózsát, kikericcsel teli rétet! Sétáljatok sokat a szabadban, figyeljétek meg, milyen sokféle lehet a földre hullt levél. Pont, mint ti magatok is! Melyhez hasonló jókat: Csipike

Deák Anna Róza,
Szatmárnémeti

Bodoni-Imre Regő,
Székelyudvarhely

Bíró Anna,
Csíkszentdomokos

Kupás Zente,
Szilágysomlyó

**Minden hónapban vágd ki,
és ragaszd egymás mellé a bélyegeket.
Áprilisban a csoport, az osztály névsorá-
val, az óvó néni, tanító néni nevével együtt
küldjétek be nekünk a gyűjteményt.
Az erőfeszítésért tanév végén jutalom jár!**

TÜCSÖK

Buta Anna Boglárka,
Marosvásárhely

Hűséges olvasóink:

Szodorai Melinda osztálya,
Szilágysomlyó

Mag Enikő
és **Mihály**
Zsuzsánna
csoportja,
Szent-
egyháza

Szedilek Klára osztálya, Torda

Kedves Szivárvány! Nagyon várjuk, hogy idén mi olvasunk Belőled. Szeretjük a gazdag, színes képeket, a sok kézimunkaötletet és a színezőket. **Balás Éva** és osztálya a marosvásárhelyi Dr. Bernády György Iskolából

Nagyon örülünk, hogy tíz hónapon keresztül olvashatunk, dolgozhatunk belőled. Köszönjük a sok élményt!
Laczkó Magdolna és tanítványai, Gyergyóremetéről

Örömmel olvassuk és mindig nagyon várjuk a Szivárványt. Változatosan összeállított tartalma felkelti a gyermekek érdeklődését a versek, mesék iránt. Üdvözlettel, **Nagy Éva** és **Balázs Éva Kinga** osztályai Zetelakáról

Szabó Nimród, Kolozsvár
Öcsém csibéje

Ej, mi a kő, csibetesó!
Tán nem elég meleg a kandalló?
Rakjak fát a kandallóba,
vagy kendermagot tálikóba?

Szaladgálhatsz föl és alá,
de a ládára föl ne szállj!
Eszedbe jut, csipogatsz,
s a kendermagban válogatsz.

Mátyás Ervin, Kolozsvár
A róka szerencséje

Eljött az éjszaka,
itt settenkedik a róka.
Erre jön a csuszka,
lesz itt nagy lakoma!

TÁMOGATÓINK

Ára 9 lej

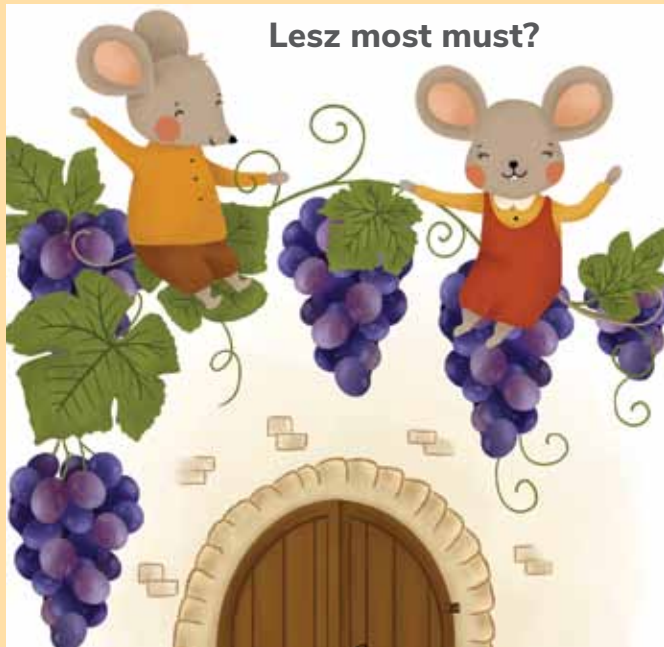
BETHLEN GÁBOR
Alap

9 771221 776005

Cinci és Gombi

POJUM EDITH rajzai

Sündisznó

Szúrós gombóc jár a kertben,
szusszan, pöffen minden percben.

Bokrok alját nézi sorra,
buzgón szaglász nedves orra.

Hátán kócos a sok tüske,
megfésülné, de nincs tükre.

Nem nyúl hozzá, így is jó!
Úgy hívják, hogy sündisznó.
(Gryllus Vilmos)

Színezd ki az almát, levelet, majd vágd körbe a sündisznót. A vonalak mentén vágd be a tüskéket. Csúsztasd egymásra, majd ragaszd össze az orr alatti bevágás oldalait, hogy az orr kicsúcsosodjon. Gyűrögess meg, borzold össze a tüskéket.